

LBRIS

We know
books

Eve Chase
COLIVIA

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA SEREA

LITERA
București

7 IANUARIE 2019

Breaking news: „Poliția a confirmat informația că un înotător a fost recuperat din mare în această dimineață, în apropiere de Zennor. Victima a fost declarată decedată la fața locului. Încă nu sunt cunoscute circumstanțele exacte ale incidentului. Poliția din Cornwall și Devon a făcut apel la eventualii martori oculari.“

1

LAUREN

În urmă cu trei zile, 4 ianuarie 2019

Ninge în continuare, fulgii pufoși se învârt în lumina aurie a ferestrei trenului, iar apoi dispar, absorbiți de întuneric. Dar expresul Londra-Penzance de la ora 14.04 continuă să se îndrepte spre vest, ducând-o pe Lauren tot mai aproape de Rock Point, casa din care a fugit într-o zi de vară, cu douăzeci de ani în urmă. Privirea i se îndreaptă din nou spre butonul pentru oprire de urgență al vagonului. Ridicol. Sunt doar trei nopți. Și are o promisiune de ținut.

Cu un scârțâit metalic, trenul zvâcnește. Lauren se prinde de spătarul unui scaun cu mâinile ei mici, puternice, ale căror unghii sunt tăiate scurt ca să nu se vadă că și le roade, și date cu oțet roz, care, speră ea, n-o să se cojească. De când, în urmă cu o oră, și-a cedat scaunul unei mame cu un copil mic, a rămas blocată pe culoarul aglomerat, înțepenită între umeri plini de mătreață și sacoșe de cumpărături pe care sunt imprimare sloganurile unor magazine universale de la care ea nu și-ar putea permite să cumpere. De picioare i se sprijină geanta de sport, niciodată folosită conform menirii ei inițiale, în care și-a împachetat totul în grabă, foarte posibil fără încărcătorul de telefon și fără

suficiente perechi de chiloți. Și e aproape sigur că nu și-a luat hainele potrivite pentru o reuniune cu Kat și cu Flora, surorile vitrege pe care le vede rar.

E-mailul tatălui ei i-a aterizat în inbox de Ziua Cadourilor¹, tăindu-i respirația. A trebuit să-l citească de trei ori, așezată pe podeaua bucătăriei ei din White-chapel, din care lipseau acum colegii de apartament, plecați pe durata sărbătorilor. Sperând că invitația era un soi de greșeală jenantă, n-a răspuns. Dar taică-său i-a lăsat mesaje vocale. Apoi a scris:

Charlie Finch n-o să accepte un refuz!!! Trebuie să vii, Laurie! Am un anunț important de făcut. P.S. Kat și Flora cred că reuniunea asta e o idee MINUNATĂ.

De atunci, Lauren s-a străduit din greu să nu se gândească la ultima dată când au fost cu toții împreună la Rock Point: vara palpitantă și îngrozitoare a eclipsei totale de soare din 1999. Dar ori de câte ori tresare sau clipește, iată: *Fete cu colivie*, tabloul pentru care au pozat în acel august, în atelierul din Cornwall al tatălui lor artist. A visat tabloul cu o noapte în urmă, răsturnându-se și întorcându-se, în timp ce la Londra ninge. Și încă îl poate vedea acum, ca pe o hologramă proiectată pe peretele vagonului. Fixate în consistența carnoasă a uleiurilor tatălui lor: sinele ei mai tânăr – o mângălitură repezită și timidă – și surorile ei vitrege mai mari, Kat și Flora, cu privirile neînfricate și ostentația lor de fete bogate. Toate trei, radiind de la mare și soare – libertatea debordantă a stâncilor și a golfurilor, acele zile prețioase de dinaintea eclipsei –, înghesuite pe o canapea albă, lângă cupola neagră a unei mari colivii goale.

¹ În original, *Boxing Day* (ziua în care se deschid cutiile de cadouri) – 26 decembrie

Criticii sunt de acord că asta e capodopera lui Charlie Finch, dar, în realitate, e un spațiu în care sunt imortalizate ele trei. Așa cum erau. Apoi, cu mult timp în urmă, fetele din acel tablou au ieșit din rama lui aurită și au pășit în vieți separate.

– Scuză-mă!

Lauren tresare, iar tabloul dispăre ca un balon de săpun. Așezat pe locul de lângă fereastră, bărbatul o studiază cu ochii lui de un albastru-închis. Are o față dintr-acelea cioplite dur, colțuroase, care nu se dezvăluie imediat. Ceva la el îi pare cunoscut lui Lauren. N-are idee ce anume.

– Stai în picioare de secole! exclamă el cu un accent inconfundabil de Cornwall, pentru eventualitatea în care Lauren ar fi avut nevoie să i se amintească încotro se îndrepta. Șezi, te rog... pe locul meu.

Ridicându-se cât e de înalt, își varsă din cafea pe blugi. Femeia care stă lângă el își strânge, iritată, geanta pe genunchi.

– Sunt bine. Îți mulțumesc, totuși, spune Lauren după o clipă, tulburată în mod prostesc.

A petrecut prea mult timp singură de Crăciun și și-a pierdut toate abilitățile sociale. Mâhnirea a despicat-o în două, ca pe scoici.

Bărbatul dă din cap în semn că a înțeles și se așază din nou pe scaun. Dar privirea îi zăbovește asupra lui Lauren, ca o strângere de mână care durează prea mult. Simțindu-se expusă, ea se uită cu atenție pe fereastră, iar mintea i se întoarce, odată cu cloncănitul roților, către călătoriile cu trenul, din vremea copilăriei – aceeași linie, aceeași destinație, aceeași cale de migrație – pentru care era rezervată cândva luna august. Pe atunci, privirea ei alerga peste verdele luxuriant, încețoșat de insecte, de căldură și de speranță.

Acum: pete de lumină din case de țară și sate îndepărtate. Peste toate acestea se suprapune chipul ei de orășeană palidă precum iarna: ochii adânciți în orbite, întunecați ca niște puțuri de mină; o cută întunecată, ca o umbră de regret, sub bretonul tăiat drept.

Se leagănă, se răsuțește, scotoțește în geantă după telefon – ar fi bine să-i anunțe pe ceilalți că aproape a ajuns; o, nu, i s-a descărcat bateria – când un pasager deschide ochiul de sus al unei ferestre din apropiere. Lauren nu e pregătită pentru aerul rece, sărat, pentru felul în care acesta pătrunde în vagon, îndepărtând duhoarea de fast-food și aducând înăuntru mirosul de mare, care face ca ei să-i stea inima-n loc. Odată cu acel miros, lui Lauren îi vin în minte fragmente din ultima lor vară la Rock Point: ulei de in; răsul surorilor ei; ochiul ars al soarelui în eclipsă. Frica și dorul.

Chiar dacă mintea ei a blocat amintirile, înlăuntrul lui, trupul își amintește. Iar Lauren îl vede, în reflexia ferestrei, pe bărbatul care și-a oferit locul și care acum o privește fix, intens, cu mâna peste gură, de parcă și-ar aminti și el.

Localnic sau nu, n-are cum s-o recunoască, își spune Lauren, căreia panica îi dă înțepături în ceafă. A trecut foarte mult timp și, pe deasupra, la vremea aceea erau prea tinere ca să li se poată dezvălui identitatea în ziare. Cu o fulgerare sfidătoare în ochi, ea îi înfruntă privirea străinului, iar apoi se întoarce, adunându-și puterile pentru iminenta reîntâlnire. Cu un șuierat de diesel, trenul ia viteză, sincronizându-se cu ritmul accelerat al inimii lui Lauren, și se repede spre marginea îndepărtată a hărții.

2

KAT

În timp ce micul avion se îndreaptă spre aeroportul din Newquay, Kat se întreabă de-a ce naiba se joacă tatăl ei. Se străduiește să se concentreze pe muncă – datele despre abonații platformei Spring defilează pe ecranul laptopului, în așteptarea unei analize –, iar gândurile i se întorc înnebunitor, compulsiv, la tatăl ei. Rock Point. Atunci când i-a citit e-mailul pentru prima dată, glasul ei interior a strigat: „Nu. Te. Duce!“ În schimb, și-a ascultat mama, în timp ce stăteau înghesuie împreună într-un separeu al cafenelei Carlyle din Manhattan. Răsfățul de fiecare an al ei, al lui Kat, chiar dacă orice fel de sărbătoare îi provoacă agitație. Încă. Acceptă orice ca să scape de câmpul minat al Crăciunului. În mod similar, tatăl ei a șters-o la Paris, scutind-o pe Flora de chinul de a-i așeza pe el și pe mama ei la aceeași masă de sărbătoare. Iar dacă mama lui Lauren – Dixie, odihnească-se-n pacer – n-ar fi pierdut lupta cu boala în octombrie, Lauren nu s-ar fi înscris pentru voluntariat la centrul de îngrijiri paliative, ci s-ar fi cuibărit împreună cu Dixie la Oxford, unde ar fi mâncat împreună pâine cu nuci, învăluite într-un nor de fum de tămâie.

Atunci când există trei surori vitrege și trei mame rivale, cu unele suprapuneri, situația devine complicată.

Sorbind din cocktailul Virgin Mary, Blythe a citit cu îndrăzneală e-mailul peste umărul lui Kat.

-Deci bătrânul lup vă invită pe toți la Rock Point? Hei, ia te uită! „Un anunț“? Charlie nu întinerește. Poate că vrea să predea Rock Point. Hei, nu face grimasa asta a ta sceptică, fiindcă o să capeți niște riduri de marionetă! Uitel! Zice că Flora și Lauren cred că o reuniune e o idee minunată! Sincer vorbind, dacă Lauren e destul de curajoasă încât să se întoarcă... Iar Flora a campat deja afară, probabil, cu mama aia a ei stând pitită în spatele unei stânci și mânând-o de la spate..., a spus Blythe, strângând paharul în mână, în timp ce vechile ei frustrări ieșeau la suprafață. N-o las pe fiica mea să rateze șansa. Merită și noi ceva de la omul ăla, Kat, chiar merităm!

Noi? Charlie Finch fusese iubitul mamei ei. (Și, la momentul acela, căsătorit cu Annabelle, mama Florei.) Dar e tatăl ei, al lui Kat, chiar dacă nu se comportă întotdeauna ca atare.

-Din câte știm, tata o să anunțe ce anume a mâncat la micul-dejun. Și chiar nu pot să-mi mai iau liber, mamă! La începutul săptămânii viitoare, am o adunare a acționarilor, una dată naibii. Crede-mă, n-am nici o posibilitate!

-Ei bine, găsește una, dragă!

Unghiile vopsite cu șelac ale lui Blythe au făcănit cu furie pe telefon și au mărit o vedere aeriană de pe Google Maps, făcând ca lui Kat să i se ridice părul de pe brațe.

-Rock Point! Proprietate imobiliară de lux, Kat! Vrei să fii singura fiică prea ocupată ca să se arate la față? Cine o să-și mai enerveze tatăl narcisist și o să-l scoată din pepeni?

În momentul în care Kat și-a dat ochii peste cap, Blythe i-a aplicat lovitura decisivă.

-Nu-i vorba despre o casă. Sau despre bani – știm cu toții că ai destui! E vorba despre... despre *corectitudine*, draga mea, a spus Blythe, făcând o pauză studiată.

Și astfel, pur și simplu, temerile din copilărie ale lui Kat au fost detonate la fix. Indiferent de ce anume ar fi fost în joc – chiar dacă era vorba doar despre atenția tatălui ei pe durata unui weekend înghețat de ianuarie –, Kat avea nevoie să-și ia partea ei; în mod ideal, pe cea mai mare.

Numai că acum a pornit la drum în mod ireversibil – excursia nu mai e pur teoretică, sau un fel de dramă TV despre o moștenire, după un scenariu scris de mama ei actriță –, iar Kat are senzația că se deplasează în timp, nu în spațiu. Și că, prin întoarcerea la Rock Point, există posibilitatea să regreseze la sinele ei adolescent – ea și Flora, cu tot cu splendida lor sălbăticie de pe vremea aceea.

De asemenea, totul e pur și simplu ciudat, chiar și după standardele tatălui lor, se gândește Kat, întinzând un picior lung pe culoarul avionului. Până acum o lună, casa era închiriată pe termen lung de un cuplu de pensionari. În schimbul unei chirii modice, rolul acestora era să locuiască acolo și să stea în banca lor. Tata nu vorbește niciodată despre Rock Point. Nici unul dintre ei nu vorbește. Sau, mă rog, nu vor s-o facă. Și n-au mai dormit sub același acoperiș de ani de zile, darămite sub *acel* acoperiș! Fără îndoială că Flora o să pună un filtru sepia peste întreaga situație, insistând asupra ideii că petrec minunat cu toții. Dar Lauren? Kat n-o s-o învinovățească dacă renunță în ultimul moment și rămâne ascunsă la Whitechapel. Scuza perfectă: perturbarea transportului pe căile ferate.

Dar scuza ei care ar fi? Spre deosebire de Lauren, ea, Kat, nu poartă povara acelei veri. Nici măcar nu e sigură că-și aduce aminte ce s-a întâmplat în ziua eclipsei – nu cu exactitate. Tot ce-și amintește oricine din anii adolescenței e ceea ce mitizează mai târziu, la vârsta adultă, nu-i așa? Asta seamănă cu modul în care o emoție falsă începe să-ți pară reală dacă te prefaci suficient de mult timp. Și apoi, totul s-a întâmplat într-un alt mileniu, într-unul analogic, de dinainte de smartphone-uri, Twitter și avocado zdrobit. Într-o perioadă a vieții ei care, în comparație cu prezentul ce se derulează continuu, pare tulbure, discontinuă și remarcabil de nedocumentată. E ridicol, deci, că abia a putut să mănânce în ultimele zile; stomacul îi freamătă, nu de nervi, ci din pricina unei emoții pe care n-o poate identifica. Apoi mai are și senzația că, pur și simplu, e îmbibată de cofeină. Pentru a treia oară în timpul acestui zbor scurt, își tamponează un strop de sudoare de pe nas cu eșarfa pe care o ține ascunsă, împăturită în fundul genții. Presărată cu rupturi, pete de vin, arsuri de țigară și înțepături făcute de tocuri ascuțite, eșarfa de mătase Dior i-a aparținut mamei sale în perioada ei cea mai haotică, la sfârșitul anilor '90. Kat ia eșarfa asta cu ea ori de câte ori călătorește, ținând-o aproape ca pe un fel de *memento*, ca pe un negativ fotografic al succesului câștigat cu greu, care să-i aducă aminte cât de departe a ajuns.

– Uau!

Avionul tocmai a intrat într-un picaj uluitor. Femeia care se revarsă peste cotiera lor comună se pune pe țipăt și scapă tubul de Pringles. Cineva șoptește o „Ave Maria“. Pilotul transmite un ordin rapid de fixare a centurilor de siguranță și de pregătire pentru aterizare.

Cu mișcări calme, Kat își pune laptopul deoparte. În copilărie, zburând singură între platourile de filmare pe care lucra mama ei, și rudele și școlile dispartate americane și britanice, și-a învățat sinele pietrificat să se bucure de turbulențe.

Stewardesele se agitau pe lângă ea și-i ofereau deserturi suplimentare. Ori de câte ori Kat le spunea cine îi erau părinții, acestea pretindeau că auziseră de ei și exclamau: „Uau, ce tare!“, iar ea plesnea de mândrie și de singurătate.

– O să murim cu toții! urlă femeia Pringles în timp ce avionul se zgâlțâie.

– Nu astăzi! strigă Kat în urechea femeii, încercând s-o liniștească. E doar o chestiune de fizică, nimic mai mult! Împingere, tragere și o avertizare de condiții meteo severe!

Apoi, prin hublou, se vede un tiv ondulat de mare verde-malahit. Nisip de un auriu închis. Un mozaic de loturi de teren. Kat își trage răsuflarea și înregistrează apropierea rapidă de Cornwall ca pe un mic șoc. Acestuia îi urmează un altul, până când senzația generală devine aidoma a zeci de ace de acupunctură care se adună și i se înfig în scalp. Restul vieții ei – alergarea de la șase dimineața, pe străzi cu clădiri de sticlă și oțel; murmurul neîncetat din birourile platformei Spring; toate like-urile, share-urile și tweet-urile – dispăre, ireal. Iar ceva mic și speriat dinlăuntrul lui Kat, ceva care, în mod normal, e înșurubat strâns, se slăbește. În timp ce avionul rulează pe pistă, ochii ei sunt acoperiți de ceața lacrimilor. Kat și le șterge, înversunată, cu eșarfa ponosită, întrebându-se ce-i cu ea. N-a mai plâns de ani de zile și n-are de gând să înceapă acum.

3

FLORA

„Ați ajuns la destinație“, anunță navigatorul prin satelit. O, Doamne! Reticentă la ideea de a se despărți de siguranța și de căldura SUV-ului, Flora ascultă Atlanticul, care vujește la două sute de metri mai jos. Având cu ea în mașină un copil în vârstă de patru ani, îl simte mult mai aproape. Ca și cum, în orice minut, oceanul s-ar putea ridica într-un val monstruos și i-ar putea aspira de pe stâncă, ucigându-i. Cu o ușoară convulsie, stomacul ei înregistrează senzația. Rock Point nu e chiar vila victoriană elegantă pe care și-o amintește ea, ci mai degrabă o casă singuratică și veche, care a fost lipită de stânci, foarte posibil – având înăuntru scheletele ocupanților ei. Lumina aruncată de ferestre străbate aleea și tufele de păducel bătute de vânt, până la marginea stâncoasă a falezei. Apoi acea lumină dispăre peste marginea stâncii, pierzându-se în bezna catifelată. La fel cum ar putea să dispară un copil mic, căruia nu i s-ar auzi țipătul.

Flora sugă cu putere pastila antiacidă. Ele au fost atât de nesupravegheate în locul ăsta pe vremea când erau micii. Lăsați să hoinărească, să aprindă focuri de tabără pe plajă, pornindu-se de la premisa că n-aveau să calce în jarul fierbinte, să cadă sau să se înece. Niciodată nu s-a mai simțit atât de liberă ca pe atunci.

Nebunește, prostește de liberă. La o adică, faptul că au supraviețuit cu toatele e un adevărat miracol.

La fel și Rock Point. Deși e încă în picioare, sarea i-a săpat în fațadă precum acidul într-un dinte. Ce costisitoare o să fie restaurarea! Adăugând diferite lucrări pe lista unui constructor imaginar, privirea Florei se plimbă de la cheia de boltă – datată 1841 – la dormitorul ei de vară din copilărie, aflat la primul etaj, apoi la atelierul de pictură situat chiar sub acoperiș, cu șirul de ferestruici pătrate care scrutează orizontul. Acoperișul de ardezie e la fel de simetric ca și casa: l-ai putea plia pe jumătate, ca pe un șervețel, iar colțurile lui s-ar întâlni. Dar aici se termină orice senzație de ordine. Mai sus de Rock Point, pajiștile și landele de pe platourile vineții se ghicesc sub cerul vast și rece.

Flora simte puternicul impuls de a face cale înapoi, străbătând în sens invers panglica plină de gropi a șoselei mărginite de stânci abrupte, de mine abandonate și de căsuțe prăbușite – la fel ca indicatoarele –, departe de locul ăsta dezolant. Ea ar vrea să meargă înapoi cale de trei sute de mile, în Surrey, la soțul ei, Scott, și la casa lor inteligentă, aflată într-o fundătură plină de verdeață și dotată cu sistem de securitate ultramodern, înconjurată de locuințe de lux, cu microclimatul blând al aleilor încălzite și cu aparatele Nespresso aburinde.

Dar a rămas fără mijloace de a-și ține copilul ocupat. Încă îi răsună în urechi poveștile imprimate pe audiobookuri, pe care amândoi le-au ascultat de sute de ori. „Încă o dată, încă o dată!“ îi tot cerea Raff, până când ea a simțit că-i exploda creierul.

În plus, i-a promis aventuri lui Raff. („Nu-mi plac aventurile, mami!“ „O să-ți placă!“) Și nu l-ar dezamăgi niciodată pe tati. Orice ar spune mama ei – „Nenorocit

egoist!“ –, el e mereu alături de ea, cel puțin atunci când are cu adevărat nevoie. Apoi, instinctul îi spune că ceva nu-i în regulă. În ultimele luni, de când cu înmormântarea lui Dixie, într-adevăr, tati s-a referit foarte vag la locul în care se afla; doar tonul de apel telefonic internațional anunța că el era la Paris – Paris! – în ziua de Crăciun. Iar atunci când ea a reușit să-l vadă personal, părea precaut, totuși entuziast, de parcă ar fi comis un fel de infracțiune secretă. Iar întreaga situație a fost agravată de această neobișnuită invitație de pe o zi pe alta, într-un moment atât de nepotrivit al anului, la Rock Point.

Dar... dacă Lauren și Kat consideră că reuniunea de acum e „o idee minunată“, cu siguranță că și ea, Flora, e de aceeași părere. Iată că acum au rara oportunitate de a se întâlni din nou ca surori, mai degrabă decât ca trei femei care se întâmplă să aibă în comun jumătate din ADN și a căror atracție una față de cealaltă e depășită de obicei de încărcătura opusă, cea de respingere. Da, toate trei o să creeze noi amintiri la Rock Point, ștergându-le, astfel, pe cele vechi.

N-are ce să meargă prost. Nu de data asta. Ea a adus notițe despre posibilitățile de a face excursii în zilele ploioase; indicații de orientare către cele mai apropiate puncte de prim ajutor; un plan de meniu. Provizii de urgență: Calpol, Nurofen, Ovex, hârtie igienică. Lămâi cu coaja netratată chimic. Haine care să acopere toate evenimentele meteorologice. Chiar și un costum de baie pe care n-are nici cea mai mică intenție de a-l folosi. („Aduceți echipament de înot!“ a transmis Kat cu o seară în urmă. Fără pupic, fără emoticon, fără nimic.) Iar cel mai important aspect dintre toate e faptul că ea, Flora, și-a promis să rămână perfect lucidă și în alertă maximă, ca să depisteze chiar și cel mai mic semn că

vreuna dintre ele ar fi pe punctul de a vorbi despre asta. De dragul armoniei, ziua eclipsei trebuie să rămână peteceluită, nepomenită în nici un fel. Precum o aventură amoroasă, de dragul supraviețuirii unei căsnicii.

Dar mai întâi, masca. Luând o perie de păr din torpedou, Flora își netezește părul blond, lung până la umeri – uscat și înfoiat cu grijă de dimineață –, își întinde pe buze un strat de ruj *nude* și apoi se privește cu atenție în oglindă. O, Doamne! Cum de s-a transformat creatura suplă și spirituală din *Fete cu colivie*, în asta? Frântă. Cu fața umflată. Nu, o să spună lucrurilor pe nume: grasă. O mamă de treizeci de ani, cu o problemă digestivă inexplicabilă și cu o vezică urinară care, spre rușinea profundă a posesoarei, scapă. Asta n-o să le-o spună niciodată surorilor ei, câte zile o avea.

La naștere, Raff a fost un copil uriaș: cântărea aproape cinci kilograme. Forceps. Treizeci de fire, ca un fermoar. În cele din urmă, ea l-a iertat. Acum își privește fiul micuț în oglinda retrovizoare. E ca un tăuraș, încruntat și cu pumnii strânși. (Primul cuvânt: „Nu“.) Florei i se strânge inima. Copilul arată jalnic în clipa de față, singur în carapacea acestui SUV uriaș, flancat de locurile goale de pe banchetă, care parcă se află în așteptarea fraților. Asta îi amintește Florei că și-a ales să plece într-un moment nepotrivit al lunii. Scott încă nu și-a dat seama. Dar ea știe bine că el o s-o facă.

Flora împinge portiera mașinii și se izbește de un zid năprasnic de aer, un damf sărat, amestecat cu fum de lemne. Vântul o plesnește peste obraji și, ca o duză puternică de aspirator, îi trage de pe ea cojocul de piele de oaie. Vremea asta e un adevărat afront, un șoc dur! La ce se aștepta? La miros de Ambre Solaire și la aroma dulceagă, ca de cocos, a florilor de sulfină? Ei bine, da! În mintea ei, locul ăsta se confunda cu vara.